

گفت‌وگوی
روزنامه صبا با
سید محمد سادات
اخوی مجری برنامه
«دچار»

روایت یک بازگشت با دغدغه اصالت

۴۰ روزه، ناامنی‌های اجرای مستقیم و بمباران پی‌درپی اطراف استودیوی پخش همراه شد؛ فضایی حساس و پیش‌بینی‌نشده. لطف خدا و فضای حرفه‌ای گروه «ادب‌و هنر» شبکه چهار سیما، پشتیبانی مدیران و به اصطلاح پای کار ایستادن گروه از یک سو، و از سوی دیگر همراهی رشک برانگیز و به یادماندنی مداح پیش‌کسوت اهل بیت (ع)، استاد حاج سیدعلی محمد سادات رضوی و برادرش سید مهدی دربندی، تنش‌های اجرای سحر را هم برآیدمان قابل‌گذر کرد؛ هرچند تجربه‌ای بسیار پرمخاطره و سخت بود و برای منی که پس از ۱۴ سال برگشته بودم، دشوارتر از همیشه. البته تأکید می‌کنم ارتباط من با صداوسیما، در قالب نویسندگی، هرگز قطع نشده؛ اما در بازگشت به اجرا و گویندگی، برایم مهم بود که برای چه هدف و تحولی در خودم برمی‌گردم.

«دچار» هم از همین نظر برایم ارزشمند بود. همیشه تلاش کرده‌ام به کاری که برای اباعبدالله (ع) باشد، «نه» نگویم. وقتی درباره ایده برنامه گفت‌وگو کردیم، متوجه شدم با برنامه‌ای مواجهم که قرار است از زاویه‌های گوناگون ادبی، هنری و تاریخی به عاشورا نگاه کند. بعد هم که فهرست مهمانان اصلی و گوناگونی مهمانان بخش «گفت‌وگو» را دیدیم، به‌عنوان تجربه‌ای متفاوت وارد گروه برنامه‌ساز شدم و مانند هیئتی که همه‌جور خادمی دارد، من هم «میزبان» شدم.

○ در «دچار» چقدر تلاش کردید باب میل و با توجه به مخاطبان شبکه نسیم عمل کنید؟

در ابتدای ساخت برنامه، قطعی نبود از کدام شبکه سیما پخش می‌شود؛ اما با توجه به طبع برنامه، پررنگ‌ترین احتمال‌مان شبکه نسیم بود.

همه شبکه‌ها مخاطبی خاص دارند و مخاطبی همگانی. شبکه نسیم هم به‌خاطر تعریفی که در نام‌واره و عنوانش انتخاب شده، مخاطبانی همگانی دارد. همین هم اجرای «دچار» را برایم جذاب‌تر کرد؛ چون همیشه دوست داشتم‌ام اگر حرفی معنوی هم گفته می‌شود، در قالبی متفاوت و با تعریف‌های رسانه‌ای همه‌فهم و جذاب گفته شود.

در شبکه نسیم، مخاطبانی تلویزیون را می‌بینند که انتخاب کرده‌اند در کنار سرگرم‌شدن، حرف‌های مهمی هم بشنوند و «دچار» چهار دیواری مناسبی بود برای ساکن شدن سخنانی مهم اما همه‌فهم.

در شبکه نسیم، مخاطبانی داریم به معنای دقیق کلمه؛ مردم؛ از همه گروه و همه جا، و البته در جایگاه خودشان، فهمیده و نکته‌سنج. بخش برنامه‌های ارزشمند گفت‌وگو محور، طنز و سرگرمی از شبکه نسیم، مخاطبان را اهل ذوق و باریک‌بین کرده و همین، کار مجری را بسیار دشوار می‌کند. به همین دلیل، اگر دقت کرده باشید، هم تلاش کرده‌ام ادعای فضل و درخشان‌نمایی نکنم و هم براساس تجربه دو دهه‌ونیم اجرای برنامه‌های ادبی، هنری و مذهبی در شبکه‌های گوناگون سیما و رادیو، در سه بخش میزبانی‌ام، سه‌گونه اجرا را آزموده‌ام.

طبیعی است گفت‌وگو با برادرش سید محمد سادات

پگاه زارعی
گفت‌وگو

پس از ۱۴ سال دوری از قاب تلویزیون، سید محمد سادات اخوی امسال با برنامه «چهارگاه» به آنتن شبکه چهار سیما بازگشت و این بازگشت، با میزبانی برنامه «دچار» در شبکه نسیم ادامه یافت؛ برنامه‌ای که کوشیده از زاویه‌های ادبی، هنری و تاریخی به واقعه عاشورا نگاه کند. سید محمد سادات اخوی در این گفت‌وگو از تجربه بازگشت به اجرا در بحبوحه رویدادهای پرتنش چند ماه اخیر گفته، از نسبت اصالت و نوگرایی در فرهنگ هیئت و عزاداری، از میراث خانوادگی اش در سنت مداحی و نوحه سرایی و شاعری، و از این که چگونه در «دچار» کوشیده میان دانستن و تجربه‌کردن، مرزی نبیند.

○ شما بعد از ۱۴ سال به تلویزیون برگشته‌اید؛ چه شد که با چهارگاه به تلویزیون بازگشتید و با «دچار» این حضور شما ادامه یافت؟

نخستین اجرای من در اردیبهشت ماه ۱۴۰۴ بود و سخن حرم امام رضا (ع)؛ با برنامه «پناه» که به‌صورت مستقیم از شبکه دو سیما پخش می‌شد. پس از آن هم اجرای برنامه «چهارگاه» [لویره محرم] پیشنهاد شد؛ با گروهی جوان و حرفه‌ای. برنامه ۱۴ بخش بود که بخش آن هم زمان شد با جنگ ۱۲ روزه و پیامدهایش. باورم این بود که پس از ۱۴ سال، شیوه اجرایم را تغییر بدهم و با اجرای برنامه‌ای مذهبی آغاز نکنم، اما تقدیر مقدر دیگری چیده بود. پس از آن، چهارگاه بعدی، برنامه سحر ماه مبارک رمضان شد که از هفته دوم آن فضای جنگ

